

KORANENS BUDSKAP KAPITEL 7

SURAH AL-A'raf

Kapitelnamn: *Surat al-A'raf* – vilket betyder "De upphöjda höjderna". Den består av 206 verser och uppenbarades i Mekka.

Kort info

- **Tema:** Människans prövning, profeternas budskap och skillnaden mellan tro och otro.
- **Innehåll:**
 - Berättelsen om Adam och Iblis, och människans ansvar att stå emot frestelse.
 - Skildringar av flera profeter – Nuh, Hud, Salih, Lut, Shu'ayb och Musa – och hur deras folk mötte förnekelse.
 - Beskrivningen av *al-A'raf* – en plats mellan paradiset och helvetet där vissa människor väntar på sitt slutliga öde.
 - Påminnelser om Guds tecken i skapelsen och uppmaningar till lydnad.
- **Budskap:** Koranen är en vägledning och varning. De som följer profeternas budskap finner frälsning, medan de som förnekar möter undergång.

I GUDS DEN NÅDERIKES DEN BARMHÄRTIGES NAMN

Alif lam meem Saad. (1) EN SKRIFT har uppenbarats för dig – ängslas inte i ditt hjärta över detta – för att du med den skall varna [förnekarna] och förmana de troende: (2) "Följ det som har uppenbarats för er av er Herre, och följ inte [andra som ni har tagit till] beskyddare i Hans ställe." – Men det är sällan ni ägnar någon eftertanke [åt Våra varningar]! (3) Hur många städer har Vi inte lagt öde! Under natten eller då [människorna] slumrade i middagshettan drabbade dem Vårt straff. (4) Och då slaget föll kunde de inte säga mer än detta: "Ja, vi gjorde sannerligen stor orätt!" (5) Vi skall förvisso förhöra mottagarna av Vårt budskap, och Vi skall förhöra budbärarna; (6) och Vi skall med [fullständig] kunskap underrätta dem om [allt]; ingenting har gått Oss förbi. (7) Den Dagen skall [allt] vägas med sanningens våg och det skall gå dem väl i händer vilkas vågskål [med goda handlingar] väger tungt; (8) förlorarna är de vilkas vågskål väger lätt, de som genom att förneka Våra budskap har förverkat sina själar. (9) MÄNNISKOR! Vi har gett er jorden som boplats och där har Vi sörjt för ert uppehälle; men ni visar ringa tacksamhet. (10) Vi har skapat er och sedan format er; därefter sade Vi till änglarna: "Fall ned på era ansikten inför Adam!" Och de föll ned inför honom, [alla] utom Iblees; han hörde inte till dem som föll ned på sina ansikten. (11) [Gud] sade: "Vad hindrade dig från att falla ned på ditt ansikte [inför Adam] såsom jag befalld dig?" [Iblees] svarade: "Jag är bättre än han; mig har Du skapat av eld, men honom skapade Du av lera." (12) [Gud] sade: "Ned härifrån! Det anstår dig inte att visa högfärd här. Ut! Din plats är bland de föraktade och förnedrade!" (13) [Iblees] sade: "Ge mig anstånd till den Dag då de [döda] skall återuppväckas." (14) [Och Gud] svarade: "Du skall vara bland dem som beviljas anstånd." (15) [Iblees] sade: "Eftersom Du har låtit mig begå ett felsteg, svär jag att jag skall lägga mig i bakhåll för dem längs Din raka väg, (16) och jag skall ansätta dem framifrån och bakifrån, från höger och från vänster; och Du kommer att finna de flesta av dem otacksamma." (17) [Gud] sade: "Ut härifrån, föraktad och utstött! Om någon sluter sig till dig skall jag helt visst fylla helvetet med er alla." (18) [Till Adam sade Gud]: "Adam! Lev nu, du och din hustru, i denna lustgård och ät vad ni önskar [av dess frukter]. Men kom inte nära detta träd! Annars kan ni råka i synd." (19) Men genom listiga antydningar lät Djävulen dem förstå något som de hade varit omedvetna om, nämligen att de var nakna. Och han sade till dem: "Er Herre har förbjudit er [att komma nära] detta träd just för att hindra er att bli änglar eller [sådana] väsen som lever för evigt." (20) Och han svor och bedyrade för dem: "Jag är er gode rådgivare [som vill ert väl]!" (21) Så bedrog han dem med sitt listiga tal. Och när de hade smakat av trädets

[frukt] blev de medvetna om sin nakenhet och försökte skyla sig med blad från lustgården som de fäste ihop. Men då kallade deras Herre på dem: "Har Jag inte förbjudit er [att gå nära] detta träd och varnat er att Djävulen är er svurne fiende?" (22) De svarade: "Herre! Vi har gjort oss själva orätt. Om Du inte ger oss Din förlåtelse och förbarmar Dig över oss är vi helt visst [för alltid] förlorade." (23) [Gud] sade: "Ned, alla, [härifrån]! Fiender skall ni vara inbördes. På jorden skall ni under en tid ha er boning och er nödtorftiga försörjning." (24) [Och Han] sade: "Där skall ni leva och där skall ni dö och ur denna [jord] skall ni kallas att stiga fram [på nytt]." (25) SÖNER av Adam! Vi har gett er ting som ni kan skyla er nakenhet [och pryda er] med liksom [fågeln pryder sig med sina] fjädrar; men den bästa dräkten är en dräkt av gudsfruktan. Detta är ett budskap från Gud - kanske stämmer det dem till eftertanke. (26) Söner av Adam! Låt inte Djävulen fresta er så som han [frestade] er stamfader och er stammoder och blev orsak till deras förvisning ur paradiset, när han berövade dem deras dräkt [av oskuld] och gjorde dem medvetna om sin nakenhet. Han och hans anhang lurar [nu] på er där ni inte kan se dem. Vi har gett dem som inte är troende onda krafter som beskyddare; (27) och när de begär skamlösa handlingar, säger de: "Så gjorde våra fäder och Gud har [själv] påbjudit det." Säg: "Nej, Gud påbjuder inte skamlösa handlingar. Påstår ni om Gud sådant som ni inte kan veta?" (28) Säg: "Min Herre har [enbart] påbjudit det som är rätt och rimligt. Och [Han vill] att ni lägger in hela er själ i all andakt och anropar Honom med uppriktig tro. Liksom ni har utgått från Honom är det [till Honom] ni skall återvända. (29) Några [av er] har Han väglett och några har dömt sig själva att gå vilse, eftersom de har valt att låta sig styras av [sina] onda impulser hellre än av Gud - och ändå tror de att de är på rätt väg." (30)

SÖNER av Adam! Anlägg vårdad klädsel var gång ni går till bön - och ät och drick [det som är gott och hälsosamt], men visa måtta [i allt]; Gud är inte vän av dem som går till överdrift. (31) Säg: "Vem har förbjudit de sköna ting som Gud har skänkt Sina tjänare och allt det goda som Han gett dem för deras försörjning?" Säg: "Allt detta tillkommer i detta liv dem som tror, och på Uppståndelsens dag skall det vara dem [ensamma] förbehållet." Så framställer Vi [Våra] budskap fast och klart för alla insiktsfulla människor. (32) Säg: "Min Herre förbjuder ingenting annat än skamlösa handlingar, både det som sker öppet och det som sker i hemlighet och [all annan] synd och orättmätigt våld. Och [Han förbjuder er] att sätta vid Guds sida det som Han aldrig gett bemyndigande till och att påstå om Gud det ni inte kan veta." (33) För alla [människor] är en frist utsatt, och de kan varken förkorta den eller förlänga den, ens med ett ögonblick, när den har löpt ut. (34) SÖNER av Adam! När profeter kommer till er ur era egna led och framför Mina budskap, behöver de som fruktar

Gud och gör bättring inte känna fruktan och ingen sorg skall tynga dem. (35) Men de som påstår att Våra budskap är lögn och högmodigt vänder sig ifrån dem, deras arvedel är Elden och där skall de förbli till evig tid. (36) Och vem är mer orättfärdig än den som finner på osanningar om Gud eller påstår att Hans budskap är lögn? De skall få sin andel av det som Gud [har förordnat i Sitt] beslut till dess Våra utsända kommer till dem för att ta emot deras själar och säger: "Var är nu de som ni brukade anropa i Guds ställe?" Och de skall svara: "De har övergett oss." Så kommer de att vittna mot sig själva att de förnekade sanningen. (37) [Och Gud] skall säga: "Gå in med skaran av de osynliga väsen och människor, som levde före er, i [den eviga] Elden!" Varje gång en skara går in [i Elden] förbannar de den föregående och när de alla har samlats där, skall de sista säga om de första: "Herre! De ledde oss på avvägar; fördubbla deras straff i Elden!" [Och] Han skall svara: "Ni skall alla få dubbelt [straff], men [om detta] vet ni ingenting." (38) Och de första skall säga till de sista: "Ni var alltså inte bättre än vi. Prova nu på det straff som ni har förtjänat med era handlingar!" (39) HIMLENS portar skall förbli stängda för dem som påstår att Våra budskap är lögn och högmodigt vänder sig ifrån dem; det blir inte lättare för dem att komma in i paradiset än för ett rep att tränga igenom ett nålsöga. Så belönar Vi de obotfärdiga syndarna. (40) Helvetet skall vara deras vilorum och [lågorna] skall breda sig som ett täcke över dem. Så belönar Vi de orättfärdiga. (41) Men de som tror och lever rättskaffens - Vi lägger inte på någon en tyngre börda än han kan bära - deras arvedel är paradiset och där skall de förbli till evig tid. (42) Vi skall rensa bort ur deras hjärtan [alla rester av gammalt] agg. Medan bäckar porlar framför deras fötter, skall de höja sin röst [i bön]: "Vi lovar och prisar Gud som har fört oss hit! Utan Guds vägledning skulle Vi inte ha funnit vägen. Vår Herres sändebud gav oss sanningen." Och [änglarna] skall säga: "Detta är paradiset, arvet som har tillfallit er [som lön] för era handlingar." (43) Och de vilkas arvedel är paradiset skall ropa till dem som har Elden till arvedel: "Vi har fått se vår Herres löften besannas. Har [också] ni fått se att er Herres löften var sanna?" De skall svara "Ja", och mellan de [två grupperna] skall en ropare ropa ut Guds fördömelse över de orättfärdiga, (44) de som hindrade [andra] från att följa Guds väg och ville få den att framstå som krokig och som avvisade tron på ett evigt liv. (45) En mur skall skilja de båda [grupperna] åt. Och där finns de som hade både insikt och urskillning och som känner var och en på hans särskilda kännetecken. Till dem som har paradiset till arvedel skall de ropa "Fred!". Men de har inte fått stiga in i paradiset, dit de längtar. (46) Och när de vänder blicken mot dem som har Elden till arvedel skall de säga: "Herre, låt oss [slippa dela] dessa orättfärdiga människors öde!" (47) Och de som hade både insikt och urskillning skall ropa till dem som de igenkänner på deras

kännetecken [som förnekare]: "Vilken nytta har ni av det som ni samlade [på hög] och vad tjänar nu ert högmod till (48) Och var det dessa [saliga] ni menade, när ni svor på att de aldrig skulle nås av Guds barmhärtighet? - [de som nu blivit uppmanade:] 'Stig in i paradiset! [Här] skall ni inte känna någon fruktan och ingen sorg skall tynga er!'" (49) Och de vars arvedel är Elden skall ropa till dem som stigit in i paradiset: "Häll litet vatten över oss eller [kasta till oss] något av det som Gud har skänkt er!" De skall svara: "Bådadera har Gud nekat dem som avvisade tron, (50) de som såg sin religion som en lek och ett tidsfördriv, därför att de hade fångats av det jordiska livets [lockelser]." [Och Gud skall säga:] "I dag har Vi glömt dem, liksom de glömde mötet denna Dag och inte trodde på Våra budskap. (51) Ändå gav Vi dem en Skrift, där [allt] framställs fast och klart med [sann] kunskap, en vägledning och [en källa] till nåd för alla som tror." (52) Väntar [förnekarna] bara på att [det som har förutsagts] skall bli verklighet? Men [den Dag] då det blir verklighet skall de glömska säga: "Sändebuden från Vår Herre kom med sanningen! Om det nu finns någon som kan vara vår talesman, låt honom tala! Eller låt oss få återvända [till livet]! Då skall vi handla helt annorlunda än vi gjorde." De har förverkat sina själar och deras förmenta [beskyddare] har övergett dem! (53) ER HERRE är förvisso Gud som skapade himlarna och jorden under sex dagar och som tronar i Sin allmakts härlighet [över skapelsen]. Han låter natten svepa dagen [i sitt mörker] - den ena följer den andra i snabb följd. Sol, måne och stjärnor lyder Hans bud. Skapelsen är Hans och Han befäller över allt. Välsignad vare Gud, världarnas Herre! (54) Åkalla er Herre i det tysta med ödmjukt sinne; Han älskar inte dem som går till överdrift. (55) Och stör inte ordningen och sprid inte sedefördärv på jorden, sedan allt där har ställts till rätta. Åkalla Honom med bävan och hopp! Guds nåd är nära dem som gör det goda och det rätta. (56) Och det är Han som sänder ut vindarna som varslar om Hans nåd; det regndigra moln de driver fram låter Vi komma in över dött land och så faller regnet med vilket Vi frambringar [växter som bär] frukt av många slag. Så skall Vi låta de döda stiga fram [till nytt liv] - kanske skall ni ägna eftertanke åt [detta]. (57) Ur den goda jorden spirar med dess Herres vilja [rik] växtlighet, men den magra bär inte skörd annat än med stor möda. Så förtydligar Vi budskapen för de tacksamma. (58) SE, VI sände Noa till hans folk och han sade: "Dyrka Gud, mitt folk - ni har ingen annan gud än Honom! Jag bävar för det straff [som annars skall drabba] er en Dag av svåraste vända." (59) Folkets äldste svarade: "Vi anser att du helt misstar dig." (60) [Noa] svarade: "Nej, mitt folk! Jag misstar mig inte! Herren över alla världar har sänt mig (61) [och] jag framför min Herres budskap till er och ger er goda råd - Gud har låtit mig veta vad ni inte vet. (62) Förvånar det er att ni genom en man ur er mitt får ta emot en påminnelse från er Herre med

varningar [och förmaningen] att frukta Gud? – Kanske skall [Han] visa [er] barmhärtighet.” (63) Men de kallade honom lögnare. Och Vi räddade honom och dem som var med honom i arken, men lät dem som påstod att Våra budskap var lögn dränkas [av floden]. De var blinda för [sanningen]! (64) OCH TILL [stammen] Aad [sände Vi] deras broder Hud. Han sade: ”Dyrka Gud, mitt folk – ni har ingen annan gud än Honom! Frukta ni Honom inte?” (65) Folkets äldste, som [alla] förnekade sanningen, sade: ”Såvitt vi kan se, är du omtöcknad till förståndet och vi tror att du ljuger.” (66) [Hud] svarade: ”Nej, mitt folk! Mitt förstånd är inte omtöcknat. Herren över alla världar har sänt mig (67) [och] jag framför min Herres budskap till er. Jag är en rådgivare som ni kan lita på. (68) Förvånar det er att ni får ta emot en påminnelse från er Herre genom en man ur er mitt som varnar er? Minns att Han har gett er den plats som Noas folk förut intog och stärkt er makt och ert inflytande. Minns [med tacksamhet] Guds välgärningar, så skall det kanske gå er väl i händer.” (69) [Då] svarade de: ”Har du kommit för att begära av oss att vi överger det som våra förfäder dyrkade och att vi inte tillber någon annan än Gud? Nedkalla då över oss det [straff] som du hotar oss med, om du har talat sanning!” (70) [Hud] sade: ”Er Herre har redan [genom de handlingar Han låter er begå] straffat och förnedrat er och [Han har] öst Sin vrede över er. Tvistar ni med mig om de namn som ni och era förfäder har funnit på utan Guds tillstånd? – Vänta då [på det som skall komma]! Jag skall vänta med er.” (71) Och i Vår nåd räddade vi honom och dem som var med honom, men dem som avvisade Våra budskap som lögn och förkastade tron lät Vi förgås till sista man. (72) OCH TILL stammen Thamud [sändes] deras broder Salih. Han sade: ”Dyrka Gud, mitt folk – ni har ingen annan gud än Honom! Ni har fått ett klart vittnesbörd från er Herre: detta Guds kamelsto är ett tecken för er. Lämna henne i fred att beta på Guds jord och tillfoga henne ingen skada; annars väntar er ett plågsamt straff. (73) Och minns att Han gav er den plats som stammen Aad [en gång] intog och gjorde er bofasta i en trakt där ni uppförde praktfulla byggnader på jämn mark och högg ut era bostäder i klippan. Minns [med tacksamhet] Guds välgärningar och sprid inte sedefördärv och annat ont på jorden.” (74) Folkets högmodiga äldste frågade dem av de svaga [bland folket] som trodde [på profeten]: ”Är ni helt säkra på att Salih [som han säger] är sänd av sin Herre?” De svarade: ”Vi tror på det [budskap] som han har fört med sig.” (75) [Men] de högmodiga äldste sade: ”Vi förnekar [sanningen i] det som ni tror på.” (76) Så slaktade de kamelstoet på grymmaste sätt och trotsade sin Herres befallning. [Sedan] sade de: ”Salih! Nedkalla nu över oss det [straff] som du har hotat oss med om du [verkligen] är en av Guds utsända!” (77) Och de drabbades av ett jordskalv och morgonen fann dem liggande framstupa i sina hem. (78) [Salih] lämnade dem med orden: ”Jag framförde min

Herres budskap till er, mitt folk, och gav er goda råd. Men ni tyckte inte om att få råd." (79) OCH [MINNS] Lot som sade till sitt folk: "Måste ni begå sådana skamliga handlingar som ingen i världen har begått före er (80) Ni går, upptända av lust, till män i stället för till kvinnor! Nej, ni driver verkligen era utsvävningar för långt! (81) Hans folk svarade inte, men de sade [till varandra]: "Vi måste driva bort dem ur vår stad! De är människor som vill hålla sig rena!" (82) Och Vi räddade honom och hela hans hus utom hans hustru, som var bland dem som dröjde sig kvar, (83) när Vi lät ett regn [av död och förintelse] falla över dem. Se där hur slutet blev för dessa obotfärdiga syndare! (84) OCH TILL [folket i] Madyan [sände Vi] deras broder Shuayb. Och han sade: "Dyrka Gud, mitt folk - ni har ingen annan gud än Honom! Ni har fått ett klart vittnesbörd från er Herre. Mät och väg därför med fulla mått [i allt vad ni företar er] och inkräkta inte i något avseende på andras rätt. Och stör inte ordningen och sprid inte sedefördärv på jorden, sedan allt där har ställts till rätta. Detta är för ert väl, om ni är troende. (85) Och lägg er inte i försåt överallt för att med hot spärra Guds väg för dem som tror på Honom och försök inte att få [denna väg] att förefalla krokig. Och minns att ni [en gång] var få [och svaga] och att Han lät ert antal växa. Och se hur slutet blev för dem som störde ordningen [på jorden] och spred sedefördärv! (86) Och om det bland er finns de som tror på det budskap jag framför och andra som inte tror, ge er då till tåls till dess Gud dömer mellan oss; Han är den bäste domaren." (87) Folkets högmodiga äldste sade: "Vi skall sannerligen driva bort dig, Shuayb, och dina anhängare från vårt land om ni inte återvänder till vår tro." Han svarade: "Trots vår avsky för den (88) För oss skulle det vara liktydigt med att ljuga om Gud, om vi återvände till er tro, när Gud har räddat oss från den. Det är otänkbart för oss att återvända till den om det inte är Guds, vår Herres, vilja. Vår Herre omfattar allt med Sin kunskap; vi sätter vår lit till Gud!" - "Herre! Gör sanningen uppenbar [i tvisten] mellan oss och vårt folk! Ingen gör sanningen uppenbar som Du!" (89) Folkets äldste, som [alla] förnekade sanningen, sade: "Om ni följer Shuayb kommer ni helt säkert att stå som förlorare." (90) Men ett jordskalv drabbade dem och morgonen fann dem liggande framstupa på marken i sina hem - (91) de som hade kallat Shuayb lögnare - [det var] som om de aldrig hade levt där i välstånd och trygghet - de som kallade Shu`ayb lögnare, de var nu förlorarna! (92) Och han vände sig ifrån dem och sade: "Jag framförde min Herres budskap till er, mitt folk, och gav er goda råd. Skulle jag sörja över [sådana hårdnackade] förnekare (93) VI HAR aldrig sänt en profet till ett land utan att sätta dess folk på prov genom olyckor och elände, för att få dem att ödmjuka sig [och ångra sina synder]. (94) Därefter lät Vi eländet följas av bättre villkor så att de uppnådde välstånd och då sade de: "Våra fäder fick [också] uppleva [omväxlande] onda och

goda tider” – och plötsligt, när de minst anade det, drabbade dem Vårt straff. (95) Om folken [som Vi förintade] hade trott [på Gud] och fruktat Honom, skulle Vi ha låtit himlens och jordens alla välsignelser komma dem till del, men de avvisade [budskapen] som lögn – och så straffade Vi dem med det som [följde av det onda som] de inte upphörde att begå. (96) Kunde dessa människor leva utan rädsla för att drabbas av Vår vrede om natten, när de sov (97) Kunde de leva utan rädsla för att drabbas av Vår vrede i fullt dagsljus, när de ägnade sig åt sina förströelser? (98) Kunde de leva trygga, utan att oro sig för vad Guds plan [innebar för dem]? Nej, ingen kan leva utan denna oro utom de som [redan] är förlorade. (99) Är det inte uppenbart för dem som har tagit jorden i arv efter dess [tidigare] inbyggare att Vi, om Vi så ville, kunde straffa dem för deras synder och försegla deras hjärtan så att de inte [längre] kan höra [rösten som varnar och förmanar]? (100) Vi berättar för dig något om vad som hände dessa folk; när sändebuden kom till dem med klara vittnesbörd, ville de nämligen inte tro på vad de tidigare hade avvisat som lögn. På detta sätt förseglar Gud förnekarnas hjärtan. (101) Hos de flesta av dem såg Vi [ingen trohet mot] löften eller [ingångna] avtal; ja, de flesta av dem fann Vi vara trotsiga syndare. (102) EFTER DESSA [tidiga profeter] sände Vi Moses med Våra budskap till Faraos och hans stormän, men de fäste inget avseende vid dessa [budskap]. Se här hur slutet blev för dem som störde ordningen på jorden! (103) Moses sade: ”Faraos! Världarnas Herre har sänt mig (104) och ålagt mig att inte säga om Gud annat än sanningen och jag kommer till er med ett klart vittnesbörd från er Herre [att mina ord är sanning]. Låt nu Israels barn lämna [detta land] med mig!” (105) [Faraos] sade: ”Om du har kommit med ett tecken, låt oss då se det – om du är en av dem som håller sig till sanningen.” (106) Då kastade [Moses] sin stav och alla kunde se att den var en orm; (107) och han drog fram sin hand och den lyste [skinande] vit inför alla kringstående. (108) [Några av] de faraoniska stormännen sade: ”Denne man är helt säkert en mästare i trolldom (109) som vill driva bort er från ert land.” [Faraos frågade:] ”Vad anbefaller ni?” (110) De svarade: ”Låt honom och hans broder vänta medan du sänder bud till städerna (111) att alla skickliga trollkarlar skall inställa sig inför dig.” (112) Och trollkarlarna kom till Faraos och sade: ”Vi väntar oss självfallet en riklig belöning om vi segrar.” (113) [Faraos] svarade: ”Naturligtvis [skall ni få en ordentlig belöning]! Och ni skall höra till dem som står mig nära.” (114) [Trollkarlarna] sade: ”Antingen kastar du, Moses, [din stav först] eller också kastar vi.” (115) Han svarade: ”Kasta ni!” Och när de kastade [sina stavar] förvände de synen på människorna och satte skräck i dem och gav prov på stor trolldomskonst. (116) [Då] ingav Vi Moses att kasta sin stav, och den slukade alla synvillor som [trollkarlarna] hade manat fram. (117) Och sanningen segrade och

det blev uppenbart att [deras] trolldom inte var annat än konster och knep. (118) Och så led [Faraos stormän] ett förödmjukande nederlag. (119) Men trollkarlarna störtade ned på sina ansikten (120) och sade: "Vi tror på världarnas Herre, (121) Moses och Arons Herre!" (122) Faraos sade: "Tror ni på honom innan jag har gett er tillåtelse? Detta är en lömsk plan, som ni har smitt här i staden för att förmå folket att överge den. Men nu skall ni få se på [annat]! (123) Jag skall sannerligen låta hugga av er motsatt hand och fot, ja, jag skall korsfästa er alla till sista man!" (124) De svarade: "Då återvänder vi till vår Herre; (125) men du vill hämnas på oss bara därför att vi trodde på vår Herres budskap när de nådde oss." - "Herre! Ge oss [styrka och] tålamod och låt oss få dö i full underkastelse under Din vilja!" (126) Då sade Faraos stormän: "Vill du tillåta att Moses och hans folk stör ordningen och fördärvar sederna i landet och [lockar människorna] att överge dig och dina gudar?" [Faraos] svarade: "Vi skall anställa blodbad på deras söner och [enbart] skona deras kvinnor; vi har dem ju i vårt våld!" (127) Moses sade till sitt folk: "Anropa Gud om hjälp och stå fasta [i prövningen]! Jorden är Guds; Han ger den i arv till den Han vill av Sina tjänare. Den slutliga segern tillhör dem som fruktar Gud." (128) [Israeliterna] svarade: "Vi har lidit ont både innan du kom till oss och efter det att du kom." [Moses] svarade: "Kanske skall er Herre förgöra er fiende och ge er [hans] land i arv och sedan låta er visa ert sinnelag med era handlingar." (129) Vi prövade Faraos folk med år av torka och magra skördar - kanske skulle det stämma dem till eftertanke - (130) men när de upplevde goda tider sade de: "Detta är vad som med rätta tillkommer oss", och när dåliga tider kom sköt de skulden på Moses och dem som följde honom. Deras öde låg helt i Guds hand, men de flesta av dem visste [det] inte. (131) Och de sade [till Moses]: "Vilka tecken du än gör inför oss för att förvända synen på oss, kommer vi inte att tro på dig!" (132) Då slog Vi dem med översvämningar och gräshoppsvärmar och löss och paddor och [vattnets förvandling till] blod - tydliga tecken - men de var ett högmodigt släkte, ett folk av obotfärdiga syndare! (133) Och var gång en [sådan] prövning drabbade dem, sade de: "Moses! Be för oss till din Herre i enlighet med det förbund som Han har slutit med dig! Om du [på så sätt] befriar oss från denna plåga skall vi sannerligen tro på dig och låta Israels barn lämna [landet] med dig." (134) Men var gång Vi befriade dem från prövningen och [utsatte] en frist för dem att infria sitt löfte, svek de sitt ord. (135) Och så utkrävde Vi hämnd på dem och lät dem dränkas i havet, eftersom de hade förkastat Våra budskap som lögn och inte fäst vikt vid dem. (136) Men det folk som varit förödmjukat och föraktat gjorde Vi till arvingar till det land som Vi välsignat, dess östra såväl som dess västra delar. Så uppfylldes din Herres nådiga löfte till Israels barn [om belöning] för deras uthållighet; och Vi lade

i ruiner allt vad Faraos och hans folk hade byggt upp och ödelade deras odlingar. (137) OCH VI förde Israels barn genom havet och därefter träffade de på ett folk som hängav sig åt avgudadyrkan. Israels barn sade: "Moses! Låt oss få en gud liksom de har gudar!" Han svarade: "Ni är sannerligen ett dåraktigt släkte! (138) Vad dessa [människor] ägnar sig åt är dömt till undergång och allt vad de har åstadkommit skall gå förlorat." (139) [Och] han sade: "Skall jag söka efter en gud åt er vid sidan av Gud, som har gett er vad Han inte har gett något annat folk?" (140) Och minns att Vi befriade er från Faraos män, som vållade er svåra lidanden, anställde blodbad på era söner och [bara] skonade era kvinnor – detta var en hård prövning, som er Herre [lät er utstå]. (141) OCH VI kallade Moses till Oss [efter] trettio nätter [på Sinai berg] och lade till tio, så att tiden som hans Herre mätte ut blev fulla fyrtio nätter. Och Moses sade till sin broder Aron: "Bli min ställföreträdare hos mitt folk, ställ allt till rätta och gå inte samma väg som de som vill sprida oordning och fördärv [på jorden]." (142) Och när Moses kom till det möte Vi hade utsatt och hans Herre talade till honom, sade han: "Herre, visa Dig för mig, så att jag får se Dig!" [Gud] sade: "Du kan inte se Mig; men se på berget – om det står kvar stadigt där det står, skall du få se Mig." Och då hans Herre visade Sig för berget krossades det till en grushög och Moses föll medvetslös till marken. Men när han kom till sina sinnen sade han: "Stor är Du i Din härlighet! Jag vänder tillbaka till Dig i djup ånger och jag är den förste att tro på Dig." (143) [Gud] sade: "Moses! Jag har utvalt dig av alla människor genom [att anförtro dig] Mitt budskap och [låta dig höra] Mitt ord; håll därför fast vid allt som Jag har gett dig och [visa att] du hör till de tacksamma!" (144) Och Vi gav honom föreskrifter om allt [inristade] på [Lagens] tavlor med förmaningar och utförliga förklaringar i alla ämnen. Och [Vi sade:] "Håll med kraft fast vid allt detta och befall ditt folk att [i varje läge] välja den bästa [av de vägar som anvisas där]." Jag skall visa er [vad slutet blir för] alla trotsiga syndare (145) och Jag skall låta dem som utan fog uppträder med högmod på jorden vända sig ifrån Mina budskap, och fastän de ser alla tecken kommer de inte att tro på dem, och även om de ser rättrådighetens väg kommer de inte att välja den. Om de ser misstagens och syndens väg kommer de däremot att slå in på den. Så skall det vara därför att de har påstått att Våra budskap är lögn och har över huvud taget inte fäst avseende vid dem. (146) De som förkastar Våra budskap som lögn och som förnekar mötet [med Gud] efter döden – allt vad de har strävat mot skall gå om intet. Eller skall de lönas för något annat än sina handlingar? (147) OCH SEDAN Moses lämnat dem satte folket upp en bild, till formen lik en kalv, [tillverkad] av deras guldsmycken, en kropp som lät höra ett bölande ljud. Märkte de inte att den varken talade till dem eller gav dem vägledning? De tillbad den [som

gud] och gjorde därmed sig själva svår orätt. (148) Och när de [sedan], beklämda och ångerfulla, insåg sitt fel, sade de: "Om inte vår Herre förbarmar sig över oss och ger oss Sin förlåtelse, är vi bestämt ohjälpligt förlorade." (149) Och när Moses återkom till sitt folk utbrast han, i vrede och sorg: "Avskyvärt är det som ni har gjort i min frånvaro! Har ni [helt] satt er över er Herres befallning?" Och han kastade [Lagens] tavlor på marken och grep om sin broders huvud och drog honom till sig. [Aron] sade: "Du son av min moder! Folket visade öppet sitt förakt för mig och de hade så när dödat mig. Låt inte mina fiender glädjas över min olycka och betrakta mig inte som en av [dessa] syndare!" (150) [Moses bad till Gud och] sade: "Herre, förlåt mig och min broder och ha förbarmande med oss - Du är den Barmhärtigaste av de barmhärtiga!" (151) De som tog sig för att dyrka [den gyllene] kalven skall drabbas av sin Herres vrede och av förnedring och förödmjukelse i denna värld. Så lönar Vi dem som uppfinner lögnen [om Gud]. (152) De som begår dåliga handlingar men sedan [genomsyras] av ånger och äkta tro skall efter denna [sinnesändring få erfara att] din Herre förvisso är ständigt förlåtande, barmhärtig. (153) Och när Moses vrede stillats tog han upp lagtavlorna, och ur det skrivna [strömmade] vägledning och nåd över dem som stod i bävan inför sin Herre. (154) Och Moses utsåg bland folket sjuttio män som vid en av Oss utsatt tid [skulle be om förlåtelse för deras synd]. Och då de [i sin ångslan] började skaka och skälva, bad han: "Herre! Om det hade varit Din vilja skulle Du för länge sedan ha låtit dem gå under och mig [med dem]. Vill Du [nu] förgöra oss på grund av det som galningarna i vår mitt har gjort sig skyldiga till? Det [som skett] var ingenting annat än en prövning som Du har låtit oss genomgå, och därmed låter Du den Du vill gå vilse och vägleder Du den Du vill. Du är vår Beskyddare; förlåt oss och förbarma Dig över oss. Du är den Bäste av dem som förlåter!" (155) Låt gott komma oss till del i detta liv och i det eviga livet. Ja, Vi vänder tillbaka till Dig [i djup ånger]." [Gud] svarade: "Jag låter Mitt straff drabba den Jag vill; men Min nåd och Min barmhärtighet når överallt och Min nåd skänker Jag dem som fruktar Gud och ger åt de behövande och som tror på Mina budskap; (156) som följer Sändebudet, den olärde Profeten, som de kan finna omnämnd i sina egna [Skrifter], i Tora och i Evangeliet; och han skall anbefalla dem det som är rätt och förbjuda dem det som är orätt och förklara tillåtna för dem alla goda och nyttiga ting och otillåtet allt som är ont och skadligt och befria dem från deras bördor och lösa dem från de bojor som har bundit dem. De som tror på honom och ärar honom och stöder honom och låter sig ledas av det ljus som åtföljer honom - dem skall det gå väl i händer." (157) Säg: "Människor! Jag är Guds Sändebud, [utsänd] till er alla av Honom som äger herraväldet över himlarna och jorden! Det finns ingen gud utom Han - Han som skänker liv och skänker

död. Tro därför på Gud och Hans Sändebud, den olärde Profeten, som tror på Gud och Hans ord, och följ honom så att ni får vägledning.” (158) Bland Moses folk finns de som leder [andra] och som [själva] handlar rättrådigt, lysta av sanningens [ljus]. (159) Vi delade dem i tolv stammar som var och en utgjorde ett samfund. När folket bad Moses om vatten ingav Vi honom att slå med sin stav på klippan och då sprang tolv källor fram, och var och en visste var han skulle dricka. Och Vi lät molnen skänka dem skugga och sände dem manna och vaktlar till föda [och förmanade dem:] ”Ät av allt det goda som Vi har skänkt er för er försörjning!” Oss vållade de ingen skada [med sina överträdelser av Våra bud], men de skadade sig själva. (160) Och när de fick tillsägelsen: ”Bygg och bo i detta land och ät vad ni vill av vad det ger, men fall ned med pannan mot jorden vid inträdet och bed: ’Lös oss från bördan av vår synd!’ [Då] skall Vi förlåta er era synder [och] rikligt belöna dem som gör det goda och det rätta” – (161) [när detta sades] satte de orättfärdiga bland dem andra ord i stället för det som de hade uppmanats att säga, och Vi lät straff och förnedring drabba dem från ovan på grund av den synd de begick. (162) Och fråga dem om staden som låg vid havet och vars invånare inte iakttog sabbatsbudet: på sabbaten gick fisken nämligen till i vattenbrynet, medan den andra dagar inte syntes till. På detta sätt prövade Vi dem på grund av deras överträdelser av [Guds bud]. (163) Och då några frågade dem [som ville varna sabbatsbrytarna]: ”Varför förmanar ni människor som Gud kommer att låta förgås eller drabbas av ett strängt straff?” svarade de [som ville varna]: ”För att fria oss från skuld inför er Herre och i förhoppningen att de skall frukta Gud.” (164) Och när [sabbatsbrytarna] hade glömt alla påminnelser de fått, räddade Vi dem som ville hejda överträdelserna och straffade syndarna för deras olydnad. (165) Och då de vägrade att upphöra med sina förbjudna handlingar, uttalade Vi [Vår fördömelse] över dem: ”Bli [som] apor, föremål för [allas] hån och förakt!” (166) Och [minns, Muhammad] att din Herre gav till känna att Han ända till Uppståndelsens dag skall sända mot dem [hämnare] som kommer att vålla dem svåra lidanden. Din Herre är helt visst snar att straffa – och helt visst är Han [också] ständigt förlåtande, barmhärtig. (167) Och Vi splittrade dem i [många] grupper [som spriddes] över jorden. Bland dem fanns rättrådiga människor och andra som inte höll [måttet]. Vi satte dem på prov genom att [låta dem uppleva] både medgång och motgång, för att de skulle vända om [från sina syndiga vägar]. (168) Efter dem har kommit människor av sämre slag som, trots att de har ärvt Skriften, [enbart] står efter jordisk vinning, och de påstår: ”Vi kommer att bli förlåtna.” Men så snart de får ett nytt tillfälle till en sådan vinst, griper de det. Har de inte genom det i Skriften [stadfästa] förbundet åtagit sig att inte säga om Gud annat än det som är sant? Och de studerar denna [Skrift och lär sig] dess

innehåll! Det eviga livet är det högsta goda för dem som fruktar Gud. Använder ni inte ert förstånd (169) Och de som håller fast vid Skriften och regelbundet förrättar bönen [bör veta] att Vi inte låter dem som förbättrar och ställer till rätta bli utan lön. (170) Och [minns] att Vi lyfte upp berget Sinai och lät det sväva över dem som en baldakin – de trodde att det skulle falla över dem – [och Vi sade]: "Håll med kraft fast vid det som Vi har uppenbarat för er och bevara dessa [ord] i era hjärtan – kanske skall ni frukta Gud." (171) OCH NÄR din Herre låter nya släkten utgå från Adams söners länder, begär Han av dem att de skall vittna om sig själva [och frågar]: "Är jag inte er Herre?" [Då] svarar de: "Jo, vi vittnar [att Du är vår Herre]!" [Detta sker] för att ni [människor] inte på Uppståndelsens dag skall säga: "Om detta var vi inte medvetna." (172) Eller säga: "Det var våra förfäder som i forna dagar tog sig för att sätta medhjälpare vid Guds sida – och vi, deras sentida efterkommande, vill Du låta oss gå under på grund av de lögnare som de diktade upp?" (173) Så framställer Vi budskapen fast och klart, för att de skall [inse sina felsteg och] vända om. (174) Och berätta för dem vad som hände den man som Vi hade gett del av Våra budskap och som sköt dem ifrån sig. Djävulen följde honom hack i häl och han blev [till sist] en av dem som, efter att själv ha vilseletts, leder andra på avvägar. (175) Om Vi hade velat kunde Vi ha låtit honom resa sig [ur förnedringen] med hjälp av [budskapen], men hans hela håg stod till jordiska ting och han ville bara följa sina egna böjelser. Han kan liknas vid en hund som flåsar med hängande tunga vare sig du kommer hotfullt emot honom eller lämnar honom i fred. Detta är liknelsen om dem som påstår att Våra budskap är lögn. Berätta därför denna historia – kanske skall den [väcka] dem till eftertanke. (176) Ett dåligt föredöme utgör de som påstår att Våra budskap är lögn; de vållar sig själva skada. (177) Den som Gud ger vägledning är på rätt väg, och de som Gud låter gå vilse är förlorarna. (178) Vi har sänt skaror av osynliga väsen och människor till helvetet: de har hjärtan som ingenting förstår, ögon som ingenting ser och öron som ingenting hör. De är som kreatur, nej, de är ännu vilsnare: de är de tanklösa, de likgiltiga. (179) GUDS är fullkomlighetens sköna namn; anropa Honom alltså med dessa [namn] och håll er på avstånd från dem som missbrukar dem. De skall få den lön som deras handlingar [förtjänar]. (180) Bland dem Vi har skapat finns de som leder [andra] och som [själva] handlar rättrådigt, lysta av sanningens [ljus]. (181) Men de som förkastar Våra budskap som lögn, dem skall Vi föra [närmare straffet] steg för steg utan att de inser vad som håller på att ske. (182) Jag ger dem ett uppskov, men Min plan ligger fast. (183) Har de inte ägnat eftertanke åt [detta] att deras landsman inte är en galning? Han är ingenting annat än en varnare, som varnar klart och entydigt. (184) Har de aldrig tänkt igenom betydelsen av [Guds] herravälde över himlarna och jorden och av allt som

Gud har skapat och [frågat sig] om den för dem [utmätta] fristen är nära att löpa ut? På vilket budskap skall de hädanefter tro? (185) Den som Gud låter gå vilse har ingen vägledare och Han låter dem hållas i sitt trotsiga övermod, snubblande än hit än dit i blindo. (186) DE FRÅGAR dig om den Yttersta stunden och när den skall komma. Säg: "Min Herre ensam har kunskap om detta. Han och ingen annan skall lyfta slöjan, när tiden är inne. [Stundens] tyngd skall kännas i himlarna och på jorden. Och den skall komma över er utan förvarning. De frågar dig, som om du efter ihärdigt sökande hade fått kunskap om detta. Säg: "Ingen har kunskap om denna [tidpunkt] utom Gud, men de flesta människor vet inte [varför den hålls hemlig]." (187) Säg: "Jag kan inte uppnå förmåner för mig själv eller avvärja ett ont [som hotar mig] - ingenting [händer mig] utom det som Gud vill. Men om jag hade haft full kännedom om det som är dolt för människor, skulle jag helt säkert ha kunnat uppnå mycket av detta livets goda och jag skulle ha undgått allt ont. Jag är bara en varnare och förkunnare av hoppets budskap till människor som vill tro." (188) DET ÄR Han som har skapat er ur en enda varelse och som av denna skapade dess make, så att [mannen] kan finna ro hos [sin hustru]. När han har slutit henne i sin famn, får hon en lätt börda att bära och hon fortsätter att bära den tills den börjar kännas tung och de anropar Gud, sin Herre: "Om Du skänker oss ett [barn], sunt till kropp och själ, skall vi sannerligen visa tacksamhet!" (189) Men när Han skänker dem det friska [barn som de bett om], riktar de en del [av sin tacksamhet] för Hans gåva till andra! Men Gud är höjd högt över allt vad [människor] vill sätta vid Hans sida! (190) Vill de vid Hans sida sätta dem som, själva skapade, inte kan skapa något, (191) som varken kan hjälpa dem eller sig själva (192) och som, om ni kallar dem till [Guds] vägledning, inte följer er? Vare sig ni anropar dem eller inte blir följderna för er densamma. (193) De som ni anropar i Guds ställe är [Guds] tjänare liksom ni själva. Anropa dem då och vänta på deras svar, om vad ni säger är sanning! (194) Har de kanske fötter att gå med eller händer att slå med eller ögon att se med eller öron att höra med? Säg [Muhammad]: "Anropa dem som ni sätter vid Guds sida och smid era onda planer mot mig och låt mig inte få något andrum! (195) Gud är mitt stöd, Han som har uppenbarat denna Skrift och som beskyddar de rättsinniga. (196) Men de som ni anropar i Hans ställe kan varken hjälpa er eller sig själva. (197) Om ni kallar dem till [Guds] vägledning, hör de er inte, och [även om du tror] dig märka att de ser dig, ser de inte." (198) ÖVERSE med människornas natur [och deras brister], och uppmana [alla att visa] hövlighet och vänlighet och undvik [alla ordväxlingar med] dem som [står kvar i hednisk] okunnighet. (199) Och om Djävulen får din [vrede] att blossa upp, be då Gud beskydda dig; Han hör allt, vet allt. (200) När de som fruktar Gud besväras av onda ingivelser

från Djävulen, påminner de sig Guds [förmaningar och varningar] och då får de sin klarsyn tillbaka. (201) Icke desto mindre vill deras bröder driva dem långt ut i synd och ger inte upp. (202) Och då du [Muhammad] inte ger dem det tecken eller under [som de begär], säger de: "Varför har du inte [själv] valt ut det?" Säg: "Jag följer bara vad som uppenbaras för mig av min Herre, [uppenbarelser] som skall öppna era ögon [för sanningen] och som är en vägledning och en källa till nåd för dem som vill tro." (203) Lyssna därför uppmärksamt när högläsning ur Koranen pågår - kanske kommer [Gud] att visa er barmhärtighet. (204) Och - [du som är troende] - åkalla i tysthet din Herre morgon och afton, ödmjukt och med fruktan. Och var inte [som] de tanklösa, de likgiltiga. (205) De som är i din Herres närhet finner det inte vara under sin värdighet att tjäna Honom. De lovprisar Honom och faller ned på sina ansikten [i tillbedjan]. (206)

[KAPITEL 7](#)

[«KORANENS BUDSKAP KAPITEL 8](#)

[KORANENS BUDSKAP KAPITEL 6»](#)

- [Rasism ur ett islamiskt perspektiv](#)
- [Den raka vägen](#)
- [Ahl al-Sunnahs ståndpunkt gällande den som begår en stor synd](#)
- [Sättet att Be efter den Utsatta Tiden](#)
- [Bestämmelserna om att be en obligatorisk bön före dess bestämda tid](#)
- [Fudayl ibn 'Iyād om ahl al-Sunnah och ahl al-Bid'ah](#)
- [Botemedlet för den Muslimska Ummah](#)
- [Salafiyah är inte en ny kallelse](#)
- [Den stora massan av muslimer](#)
- [Förklaringen och innebörden av profetens namn](#)